

עמ"ת 5393/04/23 - דיויד אלקובי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 5393-04-23 אלקובי(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני
עורר
נגד
משיבה
החלטה

כבוד השופטת לובנה שלאעטה חלאילה
דיויד אלקובי (עציר)
מדינת ישראל

1. בפני ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת איילת השחר ביטון פרלה) מיום 3.4.23, בה הורה בית המשפט, לאחר שקבע קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר עד תום ההליכים בעניינו של העורר, על הפנייתו לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר.

העורר מלין על החלטה זו ועותר לשחרורו בתנאים מגבילים כבר בשלב זה ובטרם יינתן תסקיר מעצר.

2. נגד העורר (הנאשם 1 בכתב האישום), ושניים אחרים, הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של קשירת קשר לעשות פשע ופציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 499 (א)(1) ו- 335 (א)(1) + סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, בהתאמה. לנאשם 3 בכתב האישום, יוחסו בנוסף לכך, עבירות של התפרצות למגורים וגניבה, לפי סעיפים 406 (ב) ו- 384 לחוק העונשין וכן עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

3. עפ"י עובדות כתב האישום, שלושת הנאשמים קשרו קשר לתקיפתו בצוותא של נפגע העבירה, מסיבה שאינה ידועה למשיבה (להלן: "המאשימה"). לשם הוצאת הקשר לפועל תיאם הנאשם 3 עם נפגע העבירה מפגש ברחוב בר יהודה בנהריה.

ביום 20.2.23, בשעות הערב, ולפי התיאום עם נפגע העבירה, הגיע הנאשם 3 עם שניים אחרים למקום המפגש והקיפו בניין מספר 1 ברחוב ולאחר מכן המתינו עד להגעתם של העורר ושל נאשם 2.

4. עם הגעתם של אלה, בהיותם ישובים ברכב השייך לעורר, רכב מסוג פולקסווגן מ.ר. 5396638 (להלן: "הרכב"), נכנסו הנאשם 3 והאחרים לרכב והמתינו להגעתו של נפגע העבירה.

5. בהגיעו של זה למקום, יצא הנאשם 3 מהרכב, ניגש לנפגע העבירה לחץ את ידו והשניים הלכו לעבר לובי הבניין. בעת שניהלו שניהם שיחה בלובי, יצאו העורר והנאשם 2 והאחרים מהרכב, ביצעו עיקוף סביב הבניין

כשבזמן זה אחז נאשם 2 בידו פטיש; בסיום העיקוף המתינו העורר והנאשם 2 בסמוך לכניסה ללובי הבניין והיתר נותרו מאחור.

6. בהמשך לכך יצא נאשם 3 מלובי הבניין ועזב את המקום, ונפגע העבירה יצא בעקבותיו; מיד לאחר מכן ובעודו עומד בכניסה ללובי, רצו לעברו העורר והנאשם 2 ותקפו אותו בצוותא שלא כדין ושלא בהסכמה באופן שהיכו אותו בחלקי גופו השונים תוך שהנאשם 2 תוקף אותו בפטיש שאחז בידו וכן תקפו אותו השניים בראשו באמצעות חפץ חד שסוגו לא ידוע למאשימה.

בנסיבות אלה ומשעובר אורח הבחין במעשיהם, חדלו העורר והנאשם 2 מלתקוף את נפגע העבירה ונמלטו מהמקום באמצעות הרכב.

במעשים אלה, כך טענה המאשימה, קשרו הנאשמים קשר לביצוע פשע ותקפו בצוותא את נפגע העבירה כאשר עפ"י הנטען, אין נפקא מינא אם כל המעשים נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.

7. כתוצאה מהמעשים המתוארים, נגרמו לנפגע העבירה פציעות הכוללות דקירה פרונטלית ואוקספטאלי, חתך עורי אלכסוני בצד אולנרי של גליל פרוקסימלי מערב עור ותת עור בכף יד שמאל, וחתך בבוהן שמאל. בגין חבלות אלה קיבל נפגע העבירה טיפול רפואי בבית חולים שכלל תפירת החתכים.

8. כלפי הנאשם 3 נטען כי שעתיים לאחר האירוע, שב אל הבניין התפרץ לאחת הדירות ונכנס לדירה בכוונה לבצע עבירה. בהמשך, ניתק את ממיר הטלוויזיה שהיה על אחד המדפים בדירה ויצא מהדירה כשהממיר בחזקתו וכשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הממיר שלילת קבע מבעליו.

9. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה המאשימה למעצרו של שלושת הנאשמים עד תום ההליכים. בבית המשפט קמא התקיימו מספר דיונים בבקשה; בדיון מיום 28.3.23 העלו הצדדים את טיעוניהם לעניין הראיות והעילה. ב"כ המאשימה חזר על הבקשה למעצרו של הנאשמים עד תום ההליכים ומנגד טענו הסניגורים לעניין הראיות וביקשו להורות על שחרור הנאשמים בתנאים מגבילים בדמות מעצר בית עם פיקוח. בדיון המשך שהתקיים בפני בית המשפט קמא ביום 2.4.23, נשמעו ונחקרו באריכות כלל המפקחים שהוצעו עבור שלושת הנאשמים. בעניינו של העורר, נחקרו חמישה מפקחים שהוצעו למלאכת הפיקוח - בת זוגו של העורר, חבר שלו, אחותו, ובני זוג (משפחת אמסלם) חברי הוריו ז"ל של העורר והוריה של בת זוגו. החלופה שהוצעה הינה מעצר בית בקרית אתא.

10. החלטה בבקשת המעצר ניתנה ביום 3.4.23, היא ההחלטה העומדת בבסיס הערר. בהחלטה ארוכה, מפורטת ומנומקת בית המשפט התייחס לעובדות כתב האישום, לטיעוני הצדדים, לתשתית הראייתית בתיק, לעילת המעצר ולמפקחים שהוצעו ובסופו של יום, הפנה את עניינם של הנאשמים לשירות המבחן תוך שקבע מועד דיון נוסף לצורך מתן החלטה משלימה לאחר קבלת תסקיר מעצר.

11. בערר מושא החלטה זו, ובדין שהתקיים בפני במעמד הצדדים, העלה הסניגור טענות שונות כנגד החלטתו של בית המשפט קמא, ומיקד את טיעונו בשאלת השחרור לחלופה; ב"כ המאשימה מנגד סומך את ידו על החלטתו של בית המשפט קמא ומבקש לאמצה.

12. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, עינתי בחומר החקירה ובחנתי היטב את החלטתו של בית המשפט קמא, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטה שניתנה.

13. **לעניין הראיות** - בית המשפט קמא בהחלטתו סקר באופן מקיף את התשתית הראייתית בתיק ביחס לכל אחד מהנאשמים, ובכלל זה ביחס לעורר כאן, והתייחס לטענותיו השונות של הסניגור לראיות. בית המשפט הגיע לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית ביחס לכל הנאשמים ועיון בחומר הראיות בתיק מצדיק מסקנה זו של בית המשפט; אתייחס להלן לעיקר הראיות בעניינו של העורר.

בתיק החקירה סרטונים ממספר מצלמות אבטחה שתיעדו את לובי הבניין וסביבתו וכן סרטונים ממצלמות המותקנות ברחוב סמוך. צפיתי בסרטונים אלה וכמו בית המשפט קמא סבורה אני שיש בסרטונים כדי לבסס את כתב האישום בכל הנוגע לתכנון המוקדם, מעשה התקיפה ודרך הביצוע. בסרטונים ניתן לראות את מעשה התקיפה ואת ההתנהלות בין המעורבים, כולל דין ודברים שהתנהל מול נפגע העבירה. כן ניתן להתרשם מפוטנציאל הזיהוי של דמויות מוכרות באמצעות הסרטונים.

חומר החקירה כולל תיעוד דווח למשל"ט ע"י דייר בניין לפיו בוצעה דקירה ברחוב, כי המעורבים ברחו ברכב אפור מסוג פולקסווגן וכי שני החשודים הולכים עם כובע על הראש. הדייר מסר תיאור לגבי אירוע התקיפה שהתרחש בפתח הלובי של הבניין ובנו של הדייר, שאף הוא היה עד לאירועים, תיאר את התוקפים וזיהה דמיון ביניהם לבין אלה שתועדו בסרטון שהוצג לו מהמצלמות. בית המשפט קבע, וקביעתו מקובלת עלי בהחלט, כי הזיהוי יש בו כדי לחזק את התיאור העובדתי בכתב האישום לגבי התכנון המוקדם והתנהלות התוקפים קודם לביצוע מעשה התקיפה.

המשטרה איתרה את הבעלים הרשום של רכב הפולקסוואגן, והוא מסר בהודעתו כי מכר את הרכב בחודש ינואר השנה, לעורר. עוד מסר כי ביום האירוע, העורר היה אצלו במגרש בצהריים על מנת לבצע את העברת הבעלות. קביעת בית המשפט קמא בדבר קיומן של ראיות טובות באשר להתחקות אחר הרכב והימלטותו ממקום ביצוע העבירה אף היא מבוססת היטב ונשענת על חומר הראיות בתיק.

לעניין זיהוי העורר - תיק החקירה כולל תיעוד שהוצג לשני שוטרים ותיעוד של הסרטון שהועבר לרכז המודיעין לצורך זיהוי, כאשר בעקבות העברת הסרטון לבלשי הגזרה טרם מעצרו של העורר, הוא זוהה ע"י מספר שוטרים אשר ערכו מזכרים הנמצאים בתיק החקירה. בית המשפט קמא לא התעלם מטענותיו של הסניגור בעניין זה ואף התייחס בהחלטתו ל'כשלים' שנפלו בהתנהלות היחידה החוקרת, אם כי ציין שלצורך החלטה בבקשת המעצר וקביעה לכאורית בעניין הראיות, אין לקבוע קיומו של פגם בראיות היורד לשורשו של עניין.

לעניין חוות הדעת הדיגיטלית בתיק, אומנם היא מלמדת על התאמה חלקית בלבד, עם זאת השלכות הדבר, אל מול הזיהוי של השוטרים, תיבחנה בהליך העיקרי, והעיקר לענייננו הוא שאין בחוות הדעת ממצאים הסותרים את זיהוי השוטרים.

14. התייחסותו של בית המשפט קמא וקביעותיו לעניין הראיות מקובלות עלי. הרף הראייתי הנדרש בשלב זה של מעצר עד תום הליכים ידוע ואין צורך להרחיב. די בראיות הקיימות בתיק כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה.

15. **בעניין העילה**, בית משפט קמא קבע ובצדק קיומה של עילת מעצר מסוג מסוכנות לנפגע העבירה ולציבור בכלל. עסקין למעשה במסוכנות סטטוטורית, העולה גם מנסיבות ביצוע העבירות, קשירת קשר בין הנאשמים, התנהלות הנאשמים והתכנון המוקדם, הכל כמתואר בכתב האישום וכעולה מהראיות בתיק, ובעיקר מהסרטונים.

הסניגור השליך את יהבו על העובדה כי לעורר אין עבר פלילי וטען כי בין העורר לנפגע העבירה אין כל סכסוך קודם. נטען כי החלופה המוצעת הינה חלופה טובה עם מפקחים נורמטיביים שיש בה כדי לאיין את המסוכנות של העורר, ואליה ניתן לשחררו ללא תסקיר.

16. ובכן בית המשפט קמא היה מודע בהחלט להעדר עבר פלילי של העורר, ואין לומר כי התעלם מעובדה זו. בהקשר זה נכתב "ניתוח הראיות כמפורט לעיל מטעים כי אין נפקא מינא להעדר עבר פלילי לחובת משיב 1 (אשר 18 תיקי החקירה בעניינו סגורים ותיק מב"ד הפתוח לחובתו בגנן עבירת סחיטה באיומים מצוי אצל הפרקליטות ואין בחומר הראיות מיד על אודותיו)".

העובדה כי אין לעורר עבר פלילי מהווה שיקול חשוב בהחלט, אם לא כי שיקול בלעדי וגם לא שיקול שיש בו כדי להכריע את הכף בנסיבות, שכן מנגד יש להדגיש כי מדובר בעבירות שבוצעו לכאורה בצוותא, לאחר קשירת קשר ותכנון מוקדם. הדברים עולים היטב מחומר הראיות ומהסרטונים בתיק המדגימים את 'חלוקת הנטל' בין המעורבים השונים ואת שיתוף הפעולה ביניהם. ודוק, איננו עוסקים באירוע אלים מזדמן אליו נקלע העורר, אם כי במי שלכאורה חבר לאחרים, אשר תכננו בצוותא את האירוע ותיאמו את המפגש עם נפגע העבירה למקום לאחר שהזמינו אותו אל המקום. התנהלות זו מלמדת על מסוכנות שלא ניתן להתעלם ממנה, תהיה הסיבה למעורבות העורר במעשים אשר תהיה. המסוכנות היא לכלל הציבור, ועיקרה כלפי נפגע העבירה.

יוטעם בהקשר זה כי גרסתו של נפגע העבירה כי הנאשמים הם חברים שלו וכי הוא אינו מזהה את התוקפים, על רקע יתר הראיות בתיק ופוטנציאל הזיהוי כפי שהוא עולה מהסרטונים, לא רק שאין בה כדי ללמד על חוסר מסוכנות, אלא שבמידה מסוימת ייתכן ויש בה כדי להבליטה. הניסיון שלא למסור פרטים על היחסים בין הצדדים, בזיקה לאירוע, והמניע לתקיפה אף הוא אינו תורם להפחתת המסוכנות.

17. חרף דברים אלה, בית המשפט מצווה לתור אחר חלופה שיכול ויש בה כדי להשיג את תכלית המעצר ולאייין את

המסוכנות, ואין לומר שמדובר במקרה המחייב מעצר מאחורי סורג וברח. בית המשפט קמא פעל כמצוות המחוקק ולא בכדי נחקרו בפניו מפקחים רבים שהוצעו ע"י הנאשמים, ואולם מהחלטת בית המשפט עולה כי חקירת המפקחים לא היה בה כדי להניח את דעתו, על רקע כלל הנסיבות, באופן המצדיק שחרור העורר ללא תסקיר של שירות המבחן.

אומנם בית המשפט לא הרחיב בעניין התאמת המפקחים למלאכת הפיקוח והתרשמותו מהם בהקשר זה, וגם לא הבחין בין המפקחים השונים, אף לא בין קבוצות המפקחים שהוצעו, בזיקה לכל אחד מהנאשמים. עם זאת, ניכר מהחלטתו, והדברים נכתבו מפורשות, כי החלופות שהוצעו והרושם שעשו המפקחים לא היה כזה שהיה בו להתגבר על מאפייני הנאשמים ומידת האימון שניתן לתת לכל אחד מהם. בדברים ברורים אלה של בית המשפט קמא, אשר **שמע בעצמו והתרשם באופן בלתי אמצעי מהמפקחים**, אין מקום להתערב.

בית המשפט ציין בהחלטתו, בזיקה למפקחים, דברים אלה : ...אידרש להמלצת שירות המבחן לעניין האמון שניתן לתת במשיבים על רקע חומר החקירה ונסיבותיו של כל אחד מהם כפי שפורט לעיל. אבהיר כי עדותם של המפקחים לא שינתה דעתי בעניין זה בהתחשב בחלופות שהוצעו והרושם שעשו עלי המפקחים אינו כזה אשר עשוי להתגבר על מאפייני המשיבים ומידת האמון שניתן לתת לכל אחד מהם בנסיבות.

אבהיר כי אילו לא היה בידי האפשרות לקבלת המלצה מטעם שירות המבחן, נטייתי באיזון הנדרש שבין חירויות הפרט לאינטרס הציבור להורות על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם". דברים זהירים אלה של בית המשפט, שניתן לראות בהם דווקא מעין פתח להתרשמות עצמאית של שירות המבחן, מצדיקים מיצוי הליך הבדיקה ע"י שירות המבחן.

18. הסיגור טען לעניין זמן ההמתנה לתסקיר בייחוד בהינתן חג החירות שבפתח ואכן העומס המוטל על שירות המבחן ידוע לכל, ודאי העומס הצפוי לאחר חופשת החג. בית המשפט העליון התייחס לא אחת, וגם בעת האחרונה, לעומס זה ולכך שיש בדבר כדי להוזה שיקול ביחס למקרים בהם ראוי להפנות את עניינם של נאשמים להכנת תסקיר מעצר (בש"פ 7892/22 **סולטנה נ' מדינת ישראל** (28.11.2022)), אלא שעובדה זו יש לשקול לצד מכלול השיקולים הרלוונטיים בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בית המשפט (כב' השופט עמית) חזר בעניין סולטנה לפסיקה קודמת שלו, בה התייחס למקרים בהם ניתן לייתר תסקיר של שירות מבחן, כשהדברים מכוונים בעיקר למקרי קצה בהם ברור, גם ללא תסקיר ששום חלופה לא תסכון, ומנגד למקרים בהם ניתן להתרשם גם בלי תסקיר שיש חלופה ראויה. המקרים שבתוכם, בהם בית המשפט אינו יכול לקבוע באופן ברור אם תתאים חלופת מעצר או אם ניתן להסתפק בחלופות שהוצעו, הם המקרים בהם ראוי להפנות לתסקיר של שירות המבחן.

19. בחינת הנתונים והנמקת בית המשפט קמא במקרה כאן מעלה כי בהחלטתו להפנות את העורר לבדיקת שירות המבחן, לא נפלה טעות או חוסר סבירות המצדיקה התערבות, שכן בית המשפט הצביע על קושי, לאחר ששמע את המפקחים, לשחרר את העורר ללא תסקיר.

20. יש לזכור כי עניינו בערר על **החלטת ביניים** ולהדגיש את הכלל הממערט בהתערבות ב"ערר ביניים". ערכאת הערעור מגלה ריסון בעת שקילת התערבות בהחלטות של בתי המשפט קמא בנוגע לשאלה אם להפנות לתסקיר אם לאו. בהקשר זה אני מפנה לדבריו של בית המשפט העליון (כב' השופט אלרון) בבש"פ 460/19 **דניאל דינקו נ' מדינת ישראל** (20.1.19) :

"עסקינן ב"ערר ביניים", שאליו יידרש בית משפט זה רק בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, ובהן כאשר נפלה טעות ברורה בהחלטה הנוגעת לקיומה של עילת מעצר או לקיומן של ראיות לכאורה, או כאשר מתעורר חשש ממשי כי מעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת (וראו למשל: בש"פ 7520/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.2014); בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל (15.6.2015); בש"פ 3771/17 סלאמה נ' מדינת ישראל (9.5.2017)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים אלה. כאמור, עניינה של ההחלטה שכלפיה מופנה הערר הוא בקבלת תסקיר מבחן לצורך בחינת האפשרות לשחרורו של העורר לחלופת מעצר, והיא אינה קובעת עמדה כלשהיא בסוגיה זו לגופה. רק לאחר קבלת עמדת שירות המבחן יכריע בית המשפט בבקשת העורר לעיון חוזר לגופה, ובסופו של דיון אפשר שהעורר יוותר במעצר, ואפשר שישוחרר."

אני מפנה גם להחלטה שניתנה ביום 8.6.21, בבש"פ 3888/21 **גלאל קטאווי נ' מדינת ישראל** (כב' השופט גרוסקופף) לפיה:

"ככלל, החלטות מן הסוג של דחיית מועד דיון בשחרור לחלופת מעצר עד לקבלת תסקיר מעצר משירות המבחן מצויות בגדר שיקול דעתה הרחב של הערכאה הדיונית, ומשכך התערבות ערכאת הערעור באלה היא מצומצמת עד מאוד (לעמדתי האמורה, ראו למשל בש"פ 6920/20 פלוני נ' מדינת ישראל (15.10.2020); בש"פ 6887/20 דוד נ' מדינת ישראל (9.10.2020))."

ראו את קביעת בית המשפט בבש"פ 5781/21 **סאלם אלנעמי נ' מדינת ישראל** (כב' השופט ברון, מיום 14.9.21), שם נאמר:

"ערר כזה יידון כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות, ובהן טעות ברורה על פניה הנוגעת לקיומן של עילת מעצר או ראיות לכאורה, או חשש ממשי כי המעצר אינו חוקי מסיבה אחרת (בש"פ 4561/21 אבו עסב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 4 (6.7.2021); בש"פ 3771/17 סלאמה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (9.5.2017); וכבר נקבע כי אמת מידה זו חלה גם כאשר עסקינן בבקשת רשות לערור "בגלגול שלישי" המכוונת כנגד "ערר ביניים" (בש"פ 4591/21 אבו גודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (8.7.2021); בש"פ 6661/18 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (21.9.2018)). אין זה המקרה המצדיק סטייה מן הכלל."

21. בעניין של **סולטנה**, שאוזכר לעיל, חזר בית המשפט (כב' השופט עמית) על נקודת המוצא הנוגעת לערר על

החלטת ביניים וציין:

"הדעה הרווחת היא, ש"ראוי לערכאת הערעור משיקולים מעשיים של יעילות הדיון וחסכון במשאבי שיפוט שלא להיעתר לעררים מעין אלה" (החלטתי בבש"פ 6347/15 רזק מנאע נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.9.2015); וראו גם החלטתי בבש"פ 5518/13 חמזה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 [פורסם בנבו] (12.8.2013); החלטתה של השופטת ד' ברק-ארז בבש"פ 5833/15 צובר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 [פורסם בנבו] (10.9.2015); החלטת השופט י' דנציגר בבש"פ 6547/17 יוחנן אסרס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.8.2017)). לסקירת הדעות השונות בנוגע ל"מעצר ביניים" ראו החלטת השופט מ' מזוז בבש"פ 2269/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-7 [פורסם בנבו] (5.4.2015))."

22. עם זאת בית המשפט מצא להתייחס באותו מקרה למחסור הנוכחי בקציני שירות מבחן אשר מצריך שינוי בהתנהלות ובחינה בכל מקרה ומקרה אם יש טעם בהפניית נאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן, תוך שמודגש הכלל שתסקיר מעצר אינו בבחינת תסקיר חובה ושיקול הדעת שיש לבית המשפט לשקול בנסיבותיו של המקרה הנדון לפניו אם להורות על הזמנת תסקיר.

23. ניתן גם להפנות למקרים בהם בתי המשפט אף הלכו עוד צעד והורו על מחיקת הערר על החלטת ביניים ללא דיון בו, במקרים בהם אין נתונים חריגים. ראו בהקשר זה את החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 947/23 **עבדאללה עיסא נ' מדינת ישראל** (14.2.2023) שם נדחתה בקשה למתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" על החלטת בית המשפט המחוזי אשר הורה על מחיקת ערר שהוגש על החלטת בית המשפט השלום אשר דחה את ההכרעה בשאלת מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים לצורך קבלת תסקיר מעצר. בית המשפט המחוזי סבר כי הערר שהוגש אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים בהם בית המשפט יידרש לדיון בערר על החלטת ביניים בהליך מעצר, ובית המשפט העליון (כב' השופט כבוב) דחה את הבקשה למתן רשות לערער, תוך שקבע "אך לאחרונה חזרתי על ההלכה, לפיה, ככלל, בית המשפט לא יידרש לדיון בערר המוגש נגד החלטת ביניים בהליך מעצר (בש"פ 944/23 דהן נ' מדינת ישראל (13.02.2023))".

בבש"פ 944/23 דהן נ' מדינת ישראל הדגיש כב' השופט כבוב:

"הלכה מושרשת היא, שבית המשפט לא יידרש לדיון בערר המוגש נגד החלטת ביניים בהליך מעצר, אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.06.2015)). לאחר עיון, בית המשפט אף עשוי לסבור כי אין מקום בנסיבות העניין לקיים דיון בערר (בש"פ 8528/22 סיני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.12.2022); בש"פ 8505/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.12.2022)). לא מצאתי מקום לסטות מהלכה זו.

ההשלכות של העומס המוטל על שירות המבחן על מעצרים של נאשמים, ופרט על הותרתם ב'מעצר ביניים' לפרקי זמן שאינם מבוטלים - מוכרות היטב (ראו מיני רבים: בש"פ 5669/22 מדינת ישראל נ' הייב, פסקה 12 (26.08.2022); בש"פ 8652/22 מדינת ישראל נ' קראסנופולסקי (16.12.2022)). ואולם, בית משפט זה נותר בדעתו, כי אין בכך כדי להצדיק הימנעות מהסתייעות

בתסקיר מעצר, מקום בו הדבר נדרש (בש"פ 611/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12
(27.01.2023)).

24. וממש מהעת האחרונה (15.3.23), ניתן להפנות להחלטה שניתנה בבש"פ 2122/23 חאג' נג'יב נ' מדינת ישראל (כב' השופטת רונן) אשר יש בה כדי לחדד את הדברים בכל הקשור למקרים בהם ראוי להתערב בהחלטת ביניים המפנה לתסקיר של שירות המבחן. כך נקבע שם :

"....נסיבות מסוימות יכולות בית המשפט לדון ואף לקבל ערר גם על החלטת ביניים, עוד בטרם התקבלה החלטה של בית המשפט הדן בעניין ביחס לשאלה האם להורות על שחרור של הנאשם בתנאים או להורות על מעצרו עד תום ההליכים. כך למשל, עשויה ערכאת הערר לדון בערר כאשר היא סבורה באופן מובהק שאין בנמצא ראיות לכאורה הקושרות את הנאשם לאישומים המיוחסים לו.... מקרה אפשרי אחר הוא כאשר ערכאת הערעור סבורה כי אין הכרח בקבלת תסקיר של שירות המבחן בעניינו של העורר, וניתן לקבל החלטה לשחררו בתנאים גם בלא תסקיר כזה. ביחס להמתנה לתסקיר שירות המבחן בבחינת חלופת מעצר, עמד השופט י' עמית בבש"פ 478/12 פריח אל אעסם נ' מדינת ישראל (23.1.2012) (להלן: אל אעסם) על כך שהדבר יוצר עומס על שירות המבחן, הגורם להתארכות ההליכים בתיקים בהם יש צורך אמיתי בתסקיר. משכך, בית המשפט של מעצר אינו צריך להפנות לשירות המבחן באופן "אוטומטי". הפנייה כזו צריכה להיעשות במקרים בהם ישנה חלופת מעצר שעומדת על הפרק, אך בכפוף לבחינה מעמיקה יותר (ראו שם, בפסקה 8).

25. על רקע דברים אלה, ובחזרה לעניינו אציין כי איננו עוסקים במקרה שבו ניתן לקבוע בצורה מובהקת העדרה של תשתית ראיתית או העדרה של עילה, כי אז מוצדק היה להתערב בהחלטת ביניים המפנה לשירות המבחן. אין גם מדובר במקרה שבו על פני הדברים לא היה מקום לפנות לשירות המבחן.

הפסיקה אליה הפנה הסיגור, שעניינה מקרים בהם הורו בתי המשפט על שחרור בתנאים, ללא תסקיר או אף עם תסקיר שלילי, גם כשמדובר באלימות חמורה, אין בה כדי להטות את הכף, שכן מעבר לעובדה כי **כל מקרה נבחן לפי נסיבותיו** ואל מול פסיקה זו ניתן להפנות למקרים בהם ברף אלימות דומה לשלנו ואף נופל ממנו, מצאו בתי המשפט להורות על הפנייה לתסקיר או אף מעצר ללא תסקיר (וכאמור, כל מקרה נבחן לפני נסיבותיו, נסיבות האישום, המעשים והעושה), לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מדובר בערר בגדרו בית משפט זה נדרש להחלטת ביניים שניתנה ע"י הערכאה הדיונית אשר שמעה את המפקחים, התרשמה מהם ונימקה את הצורך בקבלת תסקיר מעצר.

26. בית המשפט קמא, אשר שמע את המפקחים, סבר כי מכלול הנתונים, הנסיבות והאישומים אינם מטים את הכף לעבר שחרור העורר ללא תסקיר. דברים אלה, הגם שאין בהם קביעה פוזיטיבית לעניין התאמת המפקחים, יש בהם אמירה מפורשת בדבר הצורך שבית המשפט מצא בפנייה לשירות המבחן, גם כדי שיתייחס למידת האימון שאפשר ליתן בעורר. בקביעה זו, לא נפלה שגגה אשר מצדיקה התערבות, זאת חרף זמן ההמתנה הצפוי לתסקיר של שירות המבחן.

27. על כן, ולאור המקובץ, אני מורה על דחיית הערר.

ניתנה היום, י"ד ניסן תשפ"ג, 05 אפריל 2023, בהעדר
הצדדים.